

Den vanskelige forklaringen

Det er mange i kirken som ikke forstår hvorfor det er riktig med likekjønnet vigsel. Da er det kanskje en fordel om tekstene som velges til liturgi, forklarer hvorfor det er riktig med likekjønnet vigsel? I forslaget til vigselsliturgi for likekjønnede står det under punkt fire: «Når to mennesker velger å leve sammen i ekteskap, stadfester Gud dette fellesskapet med sin velsignelse.» Dette er vesentlig forskjellig fra den gamle teksten, hvor det sto at Gud har stadfestet. Hvordan vet vi at Gud stadfester og velsigner dette «nye» fellesskapet? Hvordan vet vi hva Gud skal gjøre? Er det vi som nå bestemmer hva Gud skal gjøre? Har vi nå blitt allmektige? Befaler vi nå Gud å se bort fra meningen med skaperverket og følge vår vilje? Svaret ligger kanskje i hva slags demokrati vi skal ha i kirken. Skal demokratier være et virkemiddel for at folkets representanter skal bli valgt? eller skal det være et overordnet mål for kirken? Jeg vet ikke om denne problemstillingen har vært drøftet, eller om man bare har tenkt at det ikke er så farlig om demokrati er et mål eller et virkemiddel. Hvis demokrati er det overordnede målet, så er det folket som bestemmer, og da må vel Gud følge folkets vilje? Da får vi en moderne kirke som hele tiden tilpasser seg folket og tiden vi lever i. Er ikke det flott?

Hva så med sammenhengen mellom tekst og handling. Er det noen sammenheng? Er det noen som forstår denne sammenhengen? Hvorfor har ingen tidligere forstått denne nye sammenhengen? Trenger det forresten å være noen sammenheng? Vi har jo den gamle vigselsliturgien hvor det er en sammenheng, holder ikke det? Kan vi ikke bare late som det er en sammenheng? Hvis folket har bestemt at det skal være likekjønnet vigsel, så har folket også bestemt at det skal være en sammenheng, men hvorfor skal vi forstå denne sammenhengen? Og hva innebærer det dersom vi skal legge denne nye teksten til grunn for samlivet mellom mennesker?

I tekstene fra bibelen i den gamle liturgien fremgår det at mann og kvinne skal være sammen og de skal ikke skilles. Hvor finner man tilsvarende i den nye liturgien? I tekstene som er hentet fra Bibelen står det skrevet om kjærlighet, men ikke om ekteskap. Men kjærlighet kommer i mange falsetter, for eksempel mor/farskjærlighet, søskenkjærlighet, nestekjærlighet og den intime kjærligheten mellom kjærester. Det fremgår ikke av teksten at det er kjærlighet mellom to mennesker. Det står blant annet skrevet «*Mine kjære, har Gud elsket oss slik, da skylder også vi å elske hverandre. Ingen har noen gang sett Gud. Men dersom vi elsker hverandre, blir Gud i oss, og hans kjærlighet er fullendt i oss.*» Er det ikke grunn til å tro at teksten henspeiler på nestekjærligheten og det gode i oss? Hva innebærer det hvis meningen er den intime kjærligheten mellom to mennesker? Blir Gud i oss hver gang vi elsker noen? Åpner disse nye tekstene også for ekteskap mellom flere enn to mennesker? Er de begrensende på noen måte? eller er det bare fritt frem så lenge man elsker?

Hvis vi nå bestemmer over Gud, og det ikke lenger er sammenheng mellom tekst og handling, er vi da en kirke? Er det viktig å være en kirke? Kan vi ikke heller være et samfunnshus?

Det kan være fint å høre hva kirkens åndelige leder mener om dette, da jeg tror mange i kirken trenger et klart svar.

Kjell E Berggren

Oslo